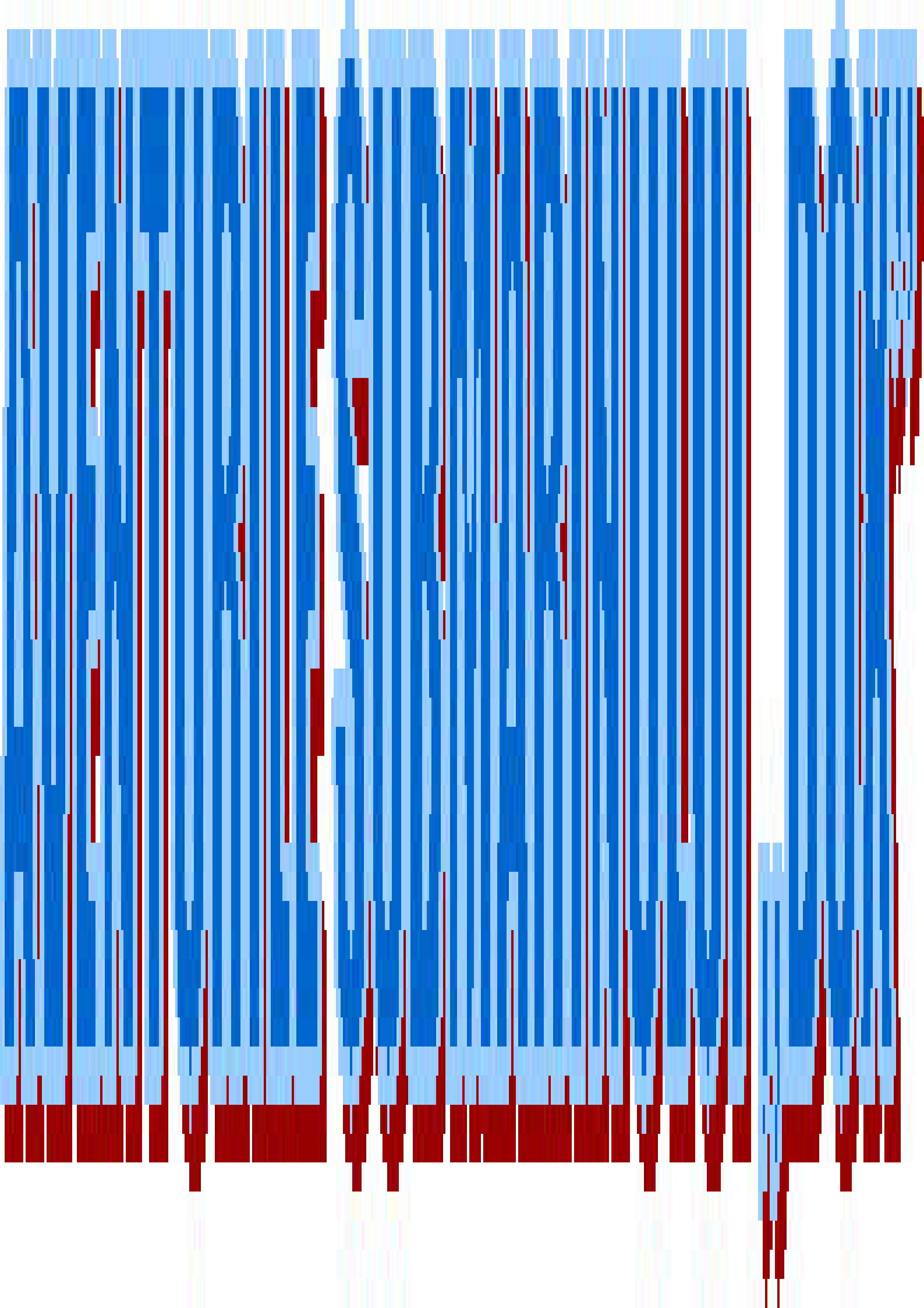

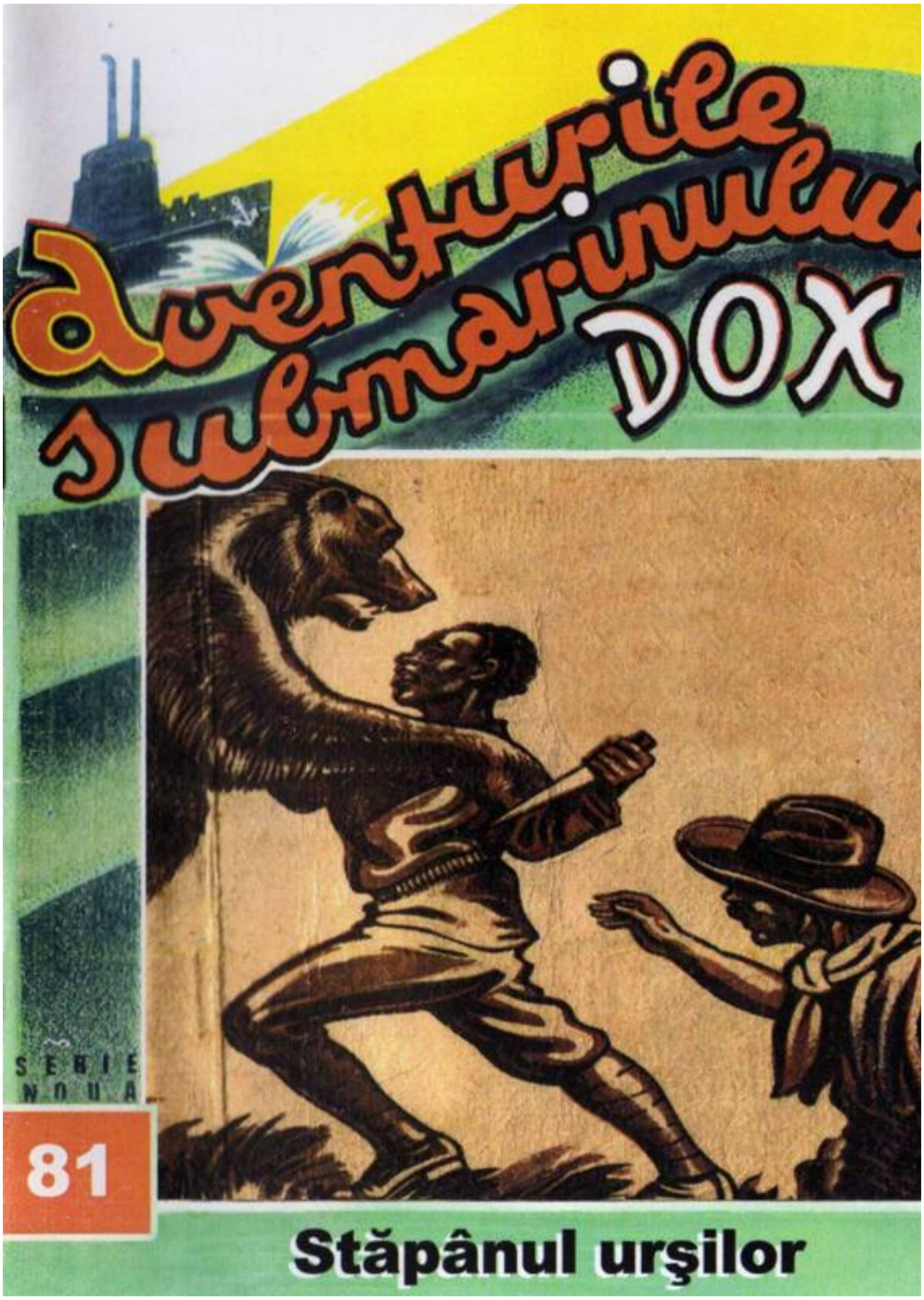
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
81
Stăpânul urşilor

De H. WARREN.

Nr. 81

STĂPÂNUL URŞILOR.

Traducere de LIA HÂRSU

„Corectată”

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
SPRE ALASKA.

SPRE SEARĂ, părăsind Makassar-ul, camarazii se retraseră fiecare în cabinele lor, ca să se lase odihnei. Numai George şi doctorul Bertram nu păreau obosiţi, căci vroiau să cerceteze cu amănunţime „amintirile” luate din fortul vechi. Şi după ce terminară cu treaba asta, tânărul îl rugă pe doctor să-i mai povestească ceva din aventurile sale, de acolo unde o lăsase rândul trecut. (Vezi voi. 78 „Aventurile echipajului Dox”). Medicul îi îndeplini dorinţa, căci îi plăcea şi lui să dezgroape amintirile.

«— Torpilorul japonez – începu el – vas cu totul modern, alerga cu viteză dea lungul Ku-ilen-ului, lanţul acela de insule mici între Marea Ochotică şi Oceanul Pacific.

Mai aveam de străbătut trei mii de kilometri până s-ajungem la ţinta noastră, care era Andreieffski pe Yukon-River. Asta însemna o călătorie de mai mult de trei zile, dacă puneam la socoteală şi escala în Petropawlowsk, pe Kamciatka, unde urma să ne aprovizionăm cu cărbuni.

Cred cu n-ai uitat – dragă George – care era scopul voiajului nostru: în pustiurile de gheaţă ale Yukon-River trăia Maud Gallagher, nepoata lordului Bird, care ne dăduse însărcinarea şi mijloacele necesare s-o căutăm pe biata fată şi tatăl ei şi să-i readucem în sânul civilizaţiei.

Căpitanul Aki, comandantul torpilorului, făcu totul ca sa ne uşureze traiul pe vas.

După cum ne făgăduise Aki, în dimineaţa zilei a treia ne aflam în labirintul de insule care formează îmbucătura Yukon-ului. Yukon-ul e navigabil pană departe în interiorul ţării, dar noi luaserăm hotărârea să debarcăm în orăşelul Andreieffski, ca să culegem acolo informaţii asupra celor doi Gallagher.

Sosirea vasului de război japonez stărui mare valva – după cum era şi de aşteptat – autorităţile veniră îndată la bord şi uimirea slujbaşilor nu mai cunoştea margini aflând că drumul fusese făcut numai ca să ne aducă pe noi acolo.

Paşapoartele noastre erau în regulă. Dar deoarece poliţiştii şi părinţii comunei tot făcură mutre nedumerite, Marian îi lamuri că eram numai nişte vântură-lume, veniţi cu scopul să vizităm ţara înfloritoare dar necercetata încă.

Chipurile slujbaşilor se mai luminară auzind aceasta şi începură să ne trateze cu o politeţă, exagerată.

După ce ne luarăm un călduros rămas-bun de la Aki, Marian întrebă pe primar de cel mai bun hotel al orăşelului, deoarece aveam de gând să ne odihnim câteva zile şi a ne împrospătăm provizia de merinde.

Chipul părintelui oraşului străluci auzind aceste cuvinte. (Mai târziu se dovedi că el însuşi făcea negoţ cu lucruri dintr-astea). Ne conduse la casa mare de lemn, ale cărei ferestre dădeau pe Yukon. Împotriva aşteptărilor mele, era foarte curat în hotel.

După ce vizitarăm în grabă orăşelul, ai cărui locuitori se îndeletniceau cu negoţul de lemne şi peşte, ne înapoiarăm la hotel, prânzirăm bine şi rugarăm apoi pe patron să ne ţie tovărăşie la o sticlă cu vin.

Discutarăm la început de lucruri fără însemnătate şi Hermann Berger – cum se numea hotelierul – se dovedi a fi un om da treabă şi foarte sârguincios. Ne istorisi povestea vieţii sale şi la urmă se interesă de intenţiile noastre. Marian răspunse din nou că aveam de gând să cunoaştem ţara, poate să urcăm şi prin munţi, ca să vizităm taberele căutătorilor de aur şi, dacă va fi cu putinţă, să vânăm câte ceva.

— De pildă cerbi şi urşi – adăugă prietenul meu. — Se zice că urşii de pe aici ar avea mărimi uriaşe.

— Asta cam aşa e! se grăbi să spună Bertram. Ating o înălţime de peste trei metri. Am văzut într-un rând câţiva de-mi îngheţase sângele în vine.

— Cum, mai mulţi dintr-odată? se miră Marian. Aşa ceva e foarte rar.

Berger făcu o mutră cam încurcată.

— Până acum n-am povestit nimănui – zise el cu glas scăzut – căci m-ar fi luat cu siguranţă în râs. Dar dv. îmi inspiraţi multă încredere, aşa că vă voi spune. Acum trei ani – aveam şi pe atunci hotelul ăsta – plecai într-un rând în susul Yukon-ului, până la cotitura unde se varsă într-unsul Kovukuk-River. Acolo sunt aşa-zisele Yukon-Hills şi se găsesc multe claim-uri (terenuri aurifere) pe ai căror proprietari îi aprovizionam cu merinde. E mai rentabil decât

să fii singur prospector. Îmi terminai treburile, plecai încă în seara aceea – aveam de făcut cinci sute de kilometri – şi pornii repede în josul Yukon-ului. Cei doi servitori ai mei – indieni din lăuntrul ţării – conduceau kanu-ul, în vreme ce cu visam cu ochii deschişi. Deodată indienii începură să ţipe şi se ghemuiră pe podeaua bărcii. Priveliştea care mi se înfăţişa acum nu era deloc, liniştitoare, căci pe mal stăteau trei urşi de Alaska, ridicaţii pe labele dinapoi, aşa încât li se vedea toată înălţimea de trei metri şi mai bine. Fiarele păreau să chibzuiască dacă să se arunce în fluviu şi sa atace kanu-ul meu, care plutea încet de tot acum; dusei mâna la puşca mea minunată, hotărât să încep lupta – când, mă puteţi crede sau nu… se auzi dintr-o pădurice ce se afla la vreo treizeci de metri de fluviu – o şuierătură ascuţită. Cele trei fiare se întoarseră ca la o comandă, se lăsară la pământ pe labele dinainte şi o zbughiră în pădure. Fireşte că acum cel dintâi gând al meu era să mă depărtez cât mai repede de locul cu pricina. Indienilor le băgai în cap că urşii îi vor înhăţa dacă vor sufla o vorbă despre întâmplarea aceasta. D-voastră ce credeţi, domnilor? Să fi fost o vedenie numai?

— Da, da, la asta m-am gândit şi eu, fie că un vânător încercat, care se îndeletnicea ani dea rândul cu vânătoarea în stepă, izbutea, să domesticească pui de urşi dintr-aceştia, să-i crească. Nu văd nimic deosebit în păţania d-tale.

— Da, da, la asta m-am gândit şi eu să răspunse Berger – dar totuşi n-am povestit încă nimănui nimic despre asta.

— A, a dar la Yukon-River, unde se varsă în el Kovukuk-ul – zise Marian, îngândurat – pe care ţărm stăteau urşii când porniră în josul apei, domnule Berger?

— Pe cel stâng. Oare nu cumva vei fi vrând să iei urma fiarelor? Cine ştie ce se ascunde îndărătul acestei drăcovenii! În locul asta se întâmplă doar multe lucruri ciudate!

— Cred şi eu! zise Marian apoi adăugase într-o doară: D-ta care ai colindat atâta lume, domnule Berger, nu cumva ai avut oare prilejul să cunoşti pe unul cu numele Tim Galagher?

Hotelierul tresări speriat, se holbă câteva clipe la Marian, apoi răspunse încet:

— Acum ştiu, domnilor, că n-aţi venit încoace numai de dragul studiilor. Vreţi s-o scoateţi pe Maud Gallagher din pustiul cel grozav. Eu sunt acela care am primit, printr-un călător indian, scrisoarea doamnei Ellen Gallagher şi am trimis-o mai departe lordului Bird. Da, domnilor, să ştiţi că faceţi o fapta bună dacă o scoateţi pe biata fată de acolo. Şi vă rog sa vă bizuiţi pe ajutorul meu în toate privinţele.

— Primesc cu plăcere, zise Marian, bucuros. Acum se pune întrebarea, în primul rând, undo locuieşte Tim Gallagher.

Lordul îmi scriu eu ar fi la vreo douăzeci de kilometrii de mare.

— Atunci trebuie să fi înţeles rău ce i-a scris soră-sa; Gallagher se află la cel puţin cinci până la şase sute de kilometri depărtare de aici. Va voi pune la dispoziţie o barcă cu motor care să vă ducă repede în susul Yukon-ului şi vă voi da un servitor indian care vă va fi de mare folos.

— Atunci vom debarca peste drum de Yukon Hills – zise Marian – să sperăm că ne vom întâlni şi cu urşii aceia îmblânziţi.

— Nu râdeţi, domnilor! răspunsei Berger, cu seriozitate. Dacă se va întâmpla aşa ceva, îl pierdeţi pe indian, căci omul nu va mâi face un pas cu d-voastră, ci, dimpotrivă, se va întoarce cât mai repede îndărăt.

— Atunci va trebui să ne continuăm singuri cercetările – zise Marian, nepăsător – dar mai vreau să te întreb ceva: cunoşti ceva amănunte asupra sorţii lui Gallagher?

— Da, am auzit multe despre el; în taberele căutătorilor de aur se vorbeşte şi acum încă despre uriaşul Gallagher, care a fost înşelat în chip atât de neomenos de cel mai bun prieten al său. Ticălosul se numeşte Patrik Henderson şi dacă veţi întâlni un omuleţ gheboşat, cu o mutră de guzgan, ochi roşietici şi păr roşu, care tresare la auzul acestui nume. Îl puteţi împuşca fără grijă. Nu va fi nici un păcat.

— Şi ce crimă a făcut Henderson acela?

— Gallagher a lucrat în claim alături de el. Dar în vreme ce Tim scotea aurul cu baniţa, Henderson abia câştiga cu ce să-şi ducă zilele de azi pe mâine. Atunci se împrieteni cu Uriaşul Tim, a cărui soţie se afla în lagăr; ea gătea, cosea pentru bărbatul ei şi îşi îngrijea fiica, născută acolo înainte cu o jumătate de an. Visa la vremea când Tim al ei se va înapoia în patrie, putred de bogat.

Şi Henderson deveni prietenul casei; era mereu pe lângă Gallagher şi nevasta acestuia, până află unde ascunsese Tim aurul. Atunci procedă ca un adevărat ticălos. Îşi procură de la un indian o buruiană, al cărei suc are darul să adoarmă. Turnă puţintel în ceaiul lui Gallagher şi în aceeaşi noapte se făcu nevăzut cu sacii de aur. Cei doi soţi zăcură multă vreme bolnavi, ba Tim rămase chiar cu mintea întunecată de pe urma băuturii aceea blestemate. Nu mai putu recunoaşte aurul, plecă din tabără şi se spune că acum se îndeletniceşte cu vânatul pe undeva prin pustietăţi şi se dedă şi la furtişaguri. Iar frumoasa şi vesela Ellen a murit – adăugă el cu tristeţe – înţelegeţi deci şi d-voastră de ce oricare din vechii prospectori l-ar ucide pe omul acela cu chip de guzgan, dacă s-ar mai ivi pe la ei.

— Când vorbeşti de lup, lupul e la uşă, zise Marian, calm şi arată spre fereastră. Domnul acela de colo n-o fi chiar onorabilul Patrik Henderson?

Berger râse din toată inima după ce aruncă o privire pe geam.

— Asta e un avocat cu numele de John Eavens, care e de mult pe aici; răspunse el. Cam seamănă el cu Henderson, dar, după cum vedeţi, are o cocoaşă mică – ceea ce-i lipseşte celuilalt – şi păr negru. În afară de asta de când cu povestea aceea, Henderson va fi şters repede putina din Alaska.

— Fireşte, asta e de presupus – încuviinţă Marian, în vreme ce privea îngândurat după avocat.

Berger fu chemat în hotel şi plecă, scuzându-se.

— Ce ai tu eu avocatul ăla? întrebai eu, mirat.

— Nimic, ce să am? răspunse Marian. M-am gândit numai în primul moment că ar putea fi Henderson. O cocoaşă e uşor să-ţi faci, părul se vopseşte lesne şi rămânerea aici îndată după făptuirea nelegiuirii e un şiretlic care i-ar induce în eroare pe prospectori.

— Sfinte Sisoe, ştii că se poate să ai dreptate! făcui eu, înmărmurit.

— Atunci se poate ca Gallagher să-şi recapete aurul, zâmbi Marian. Sst! Domnul avocat intră în hotel!

— Da şi vine dea dreptul la masa noastră.

Pongo se retrăsese în odaia lui, aşa că ne aflam numai noi doi la masă. Avocatul Eavens dădu buzna spre noi:

— Domnul primar m-a vestit de ilustra dv. vizită! exclamă el. Eu citesc toate gazetele şi am găsit în ele felurite veşti din India, în care e vorba de faptele măreţe îndeplinite de nişte domni cu numele de Farrow, Bertram şi Pongo. Aşa că nu mă înşel, domnilor? Îmi daţi voie să mă prezint: Eavens, avocat.

— Încântat, domnule Eavens, răspunse Marian, cât se poate de amabil. Da, noi suntem aceia care se amestecă în toate.

Spunând acestea, râse cu nevinovăţie, dar, eu băgai de seamă că avocatul închise puţintel ochii lui aprinşi. Apoi chicoti în silă:

— Haha, la noi însă nu se întâmplă nimic în care să vă puteţi amesteca, domnule Farrow. Suntem negustori paşnici şi atâta tot.

— Fireşte, aici nu, dar mă bat cu gândul că altfel stau lucrurile la Yukon-Hill, unde sunt taberele căutătorilor de aur. Acolo trebuie săi fie ceva mai interesant.

— Hi, hi, interesant, da, dar amestecul în treburile străinilor sunt răsplătite cu gloanţe prin meleagurile acelea, chicoti avocatul. În locul dv. aş rămâne mai bine aici. Numai dacă nu

veţi fi având o misiune specială – adăugă el. Un torpilor japonez nu se pune oricând la dispoziţia oricui.

— Asta nu e cine ştie ce, răspunse Marian. Când eşti bun prieten cu domnii de acolo, e lucru uşor.

II.
SPRE YUKON HILLS.

EAVENS ÎNCHISE IAR OCHII ŞI ZISE:

— Nu e de ajuns prietenia, trebuie să fie ceva mai deosebit. Dar puţin îmi pasă mie de asta – vroiam numai să spun că v-aş putea fi de folos. Sunt de mulţi ani prin locurile astea, cunosc, obiceiurile şi totul.

Marian se prefăcu că chibzuieşte, apoi răspunse cam cu codeală:

— Ei da, dv. veţi fi cunoscând obiceiurile de aici din oraş, dar noi ne ducem în lăuntrul ţării şi acolo nu cred să le cunoaşteţi.

— Sa nu spui asta, se grăbi să spună avocatul. Am colindat şi prin ţară. Am avut clienţi şi la Yukon-Hills.

— Atunci se schimbă lucrurile – zise Marian, prefăcându-se bucuros – în cazul acesta de sigur că-mi veţi putea fi de ajutor. Caut un om care trăieşte de vreo şaisprezece ani în pustietate, după ce a fost jefuit de un prieten al său în tabăra căutătorilor de aur.

Văzui lămurit că Eavens tresare şi se îngălbeneşte la faţă. Dar asta ţinu numai câteva clipe, apoi zise liniştit:

— Ah, ştiu despre cine e vorba: Tim Gallagher. Da, e o poveste tristă, ce-i drept. Unul cu numele de Henderson i-a luat aurul. De fapt Henderson susţinea că Gallagher i-a luat lui aurul din claim-ul său învecinat. O dovadă nu există însă. Henderson a dispărut şi Gallagher trăieşte undeva în pustietate ca vânător.

— Nu ştiţi cam pe unde se aţine? întrebă Marian.

— Nu, domnule Farrow, trebuie să fie însă prin ţinutul lui Yukon-Hills. Acolo e vânat din belşug, ba se poate face şi agricultură, aşa că nu stă chiar atât de prost. Numai pentru fiică-sa, care e astăzi în vârstă de optsprezece ani, nu va fi prea plăcut să trăiască în pustietatea aceea grozavă. Dar, domnule Farrow, aţi venit cumva încoace ca s-o scoateţi din ţară pe fată? Aţi face o faptă bună, zău aşa.

— O rudă a lui Tim Gallagher m-a rugat s-a scot pe Maud din pustiul unde trăieşte, răspunse Marian. Cred că nu va fi greu, căci Gallagher nu se va împotrivi.

— Firește, va trebui să recunoască că asta e tot ce poate fi mai bun pentru fiică-sa. Aţi găsit vreo posibilitate s-ajungeţi

până acolo?

— Da, domnul Berger vrea să ne pună la dispoziţie barca lui cu motor până la Yukon-Hills. De acolo vom porni în interiorul ţării sub conducerea unui indian.

— Foarte bine, foarte bine! încuviinţă Eavens. Asta e cel mai bun lucru ce-l puteţi face. Berger vă va da şi o călăuză? Vedeţi, am şi eu un om foarte vrednic şi în care te poţi încrede, care vă va duce cu siguranţă la ţintă. Tot pleacă el acum la Yukon-Hills şi un mic ocol n-ar fi cine ştie ce.

— Atunci poate veni cu noi, răspunse Marian. Nu strică dacă avem doi însoţitori care cunosc ţinutul. Dimpotrivă, dacă ar fi să se întâmple ceva – sunt doar pe aici urşii ăia uriaşi de Alaska – şi dacă unul din indieni ar şterge putina, ne va rămâne celălalt.

Eavens aruncă o privire pe furiş prietenului meu, deschise gura să spună ceva, dar o închise repede, chibzui câtva vreme, apoi zise:

— Fireşte că sunt urşi în ţară, dar nu cred să se aţie prin partea locului. Şi, afară da asta, nici un indian nu va fugi din faţa unei fiare sălbatece. Cei mai mulţi din ei sunt bine înarmaţi şi nu se tem de nimic.

— Cu atât mai bine – răspunse Marian – v-aş fi foarte îndatorat, domnule Eavens, dacă mi l-aţi trimite pe omul dv. încă în astă seară, căci am de gând să pornesc la drum mâine dis-de-dimineaţă. Acum trebuie să ne cumpărăm îmbrăcăminte potrivită şi merinde.

— Găsiţi de toate şi cu preţ ieftin la primarul nostru. Să mergem, domnilor, vă voi însoţi şi eu.

ÎI chemarăm jos pe Pongo, care trebuia să vie în persoană ca să poată sa încerca hainele, apoi pornirăm cu toţii la magazinul cu de toate al primarului. Cumpătarăm pantaloni de piele, cămăşi de flanelă, haine îmblănite şi căciuli. De acestea din urmă nu ne folosirăm deocamdată, căci deşi iarna bătea la uşă, noi nădăjduiam să fim înapoi înainte de începutul ei.

Seara stăturăm de vorbă cu primarul, avocatul şi Berger. Marian spuse şi primarului despre ţinta noastră şi omuleţul se arătă sincer mulţumit.

Cu puţin înainte de a ne despărţi, se ivi indianul recomandat de Eavens. Făcea parte din tribul Kuluşilor, dar nu-mi făcu impresie bună cu înfăţişarea lui pe jumătate de eschimos.

Când ne găsirăm mai târziu în odăile noastre, Marian îmi zise:

— Indianul Kuskwag pe care ni l-a recomandat Eavens nu-mi place deloc. Dacă n-ar bate la ochi, i-aş da paşaportul în

ultimul moment.

— Aşi! – râsei eu – ce ne poate face el? N-are decât să vie după noi, căci ne vom conduce doar mai mult după cealaltă călăuză, Ugala, pe care ne-a pus-o la dispoziţie Bergen.

— Ugala ăsta se trage din poporul Ciugaşilor – zise Marian – şi cred că între ei Kuskwag există o anumită duşmănie de trib.

— Cu atât mai bine pentru noi. Asta înseamnă că se vor supraveghea unul pe altul.

— E drept – încuviinţă prietenul meu – dar în orice caz nu strică să fim eu ochii deschişi. Eavens poate să fie un om bun şi de treabă. Totuşi nu se ştie dacă nu e chiar mult căutatul Henderson. În cazul din urmă va căuta în fel şi chip să ne împiedece să dăm de urma lui Tim Gallagher…

Marian se opri deodată din vorbă şi ridica mâna în semn de prevenire; apoi se apropie în vârful picioarelor de uşă şi o deschise brusc. Lumina lămpii sale de buzunar căzu pe coridorul întunecat, unde nu se zărea nimeni, dar în schimb auzirăm lămurit paşi care se îndepărtau în grabă spre scară.

Luai şi eu lampa în mână şi îndreptai lumina dea lungul coridorului; paşii însă cobora scara şi în clipa următoare uşa casei fu trântită cu putere. Înainte sa putem ajunge la fereastră. Individul trebuie să fi dispărut pe după colţul hotelului.

Marian închise la loc uşa şi zise:

— Ia te uită, nici n-am apucat să facem ceva şi suntem spionaţi Să fi fost oare chiar domnul Eavens în persoană? Atunci ne am putea aştepta la tot soiul de surprize în drum.

— Suspect o că omul s-a îndepărtat atât de repede – îi răspunsei – dar se poate şi să fi trecut întâmplător pe aici.

— În sfârşit, vom trăi şi vom vedea. Acum să ne ducem la culcare; căci trebuie să ne sculăm cu noaptea în cap.

*

Barca cu motor se şi afla la ponton. Când coborârăm a doua zi dimineaţă, după ce îmbucarăţi ceva în grabă. Berger era ocupat de zor cu supravegherea încărcării unor butoaie şi lăzi.

— Eu îmbin plăcutul cu utilul – zise fel, râzând – barca trebuie să rămână în portul căutătorilor de aur până vă veţi fi reîntors dv. din excursie – astfel că trimit încă un om care să ducă mărfurile pe care urma să le expediez acolo abia peste două săptămâni şi să-mi aducă mărfurile de schimb. Va sta acolo vreo săptămână, apoi se va înapoia, dar va pleca îndată înapoi după ce va descărca lucrurile aici.

— Nădăjduiesc că într-o săptămână vom fi şi noi gata cu misiunea noastră, răspunse Marian.

— Fără îndoială, zise avocatul Eavens, care se apropiase pe nesimţite cu indianul Kuskwag. După părerea mea, nu veţi avea nevoie decât de câteva zile.

— Gata! rosti în aceeaşi clipă Ugala, indianul lui Berger.

— Bine, zise hotelierul. Ah! Uite-l şi pe Harlan! E un tânăr compatriot al nostru, domnule Farrow, pe care soarta l-a aruncat prin meleagurile astea.

Simpaticul tânăr, mana dreaptă, a lui Berger, ne salută foarte prietenos, luă loc apoi la cârma bărcii şi făcu un semn lui Ugala, să pornească motorul.

După ce ne luarăm rămas bun de la Berger şi Eavens, sărirăm repede în barcă şi aceasta începu să spintece undele.

Cel din urmă, sări în barcă Kuskwag. Nu-mi scăpă că, Eavens îi mai şoptise ceva în grabă, la care indianul dădu din cap şi zâmbi cu înţeles.

Câteva ceasuri plutirăm în tăcere privind pădurile de pe amândouă malurile fluviului. Doar din când în când schimbam cate o vorbă cu simpaticul Harlan.

Aproape de amiază, Marian trecu la cârmă în locul lui, iar el îmbucă ceva, apoi se întinse să doarmă niţel.

După câteva ceasuri îl schimbai eu pe Marian şi rămăsei la cârmă până se lăsă noaptea. Atunci se trezi Harlan, sări repede în picioare şi veni spre mine:

— Aşa, domnilor, vă mulţumesc. Acum vine rândul meu. Vă puteţi culca fără grijă, căci, vă duc eu bine la tabăra căutătorilor de aur. Cam peste vreo opt ceasuri vom fi acolo şi cred că vom nimeri încă în toiul activităţii. Dacă nu mă înşel, astăzi e acolo o sărbătoare şi fireşte că zaiafetul ţine toată noaptea. Veţi avea prilejul să cunoaşteţi obiceiuri foarte interesante.

Drumul lung la aer curat ne cam obosise. Ne întinserăm pe pături şi adormirăm repede. Ne aşezaserăm la pupa bărcii, în spatele motorului, în vreme ce Pongo se culcase în faţă. În felul acesta ne credeam la adăpost de vreun atac viclean al indianului Kuskwag, căci uriaşul nostru i-ar prinde îndată mişcarea.

Ne înşelaserăm însă.

Nu ştiu cât voi fi dormit, dar mă trezii cu o durere arzătoare la braţ. Simţeam o sfredelitură şi o înţepătură atât de grozavă deasupra încheieturii, încât nu-mi putui stăpâni un geamăt. Şi cu Marian părea să se petreacă acelaşi lucru, căci şi el sufla din greu, în vreme ce Pongo sări în sus.

— Ce s-a întâmplat, domnilor? întrebă Harlan, îngrijorat.

— Simt o durere grozavă la braţul drept, răspunse Marian, cu greutate.

— Şi eu la fol! gemui dureros.

Iar Pongo spuse cu glas înăbuşit că şi dânsul simţea o durere asemănătoare.

— Doamne sfinte! exclamă tânărul. Cum e cu putinţă aşa ceva? Pe aici nu sunt doar, insecte veninoase ca în Africa.

— Ai dreptate – gâfâi Marian – e o durere ca aceea provocată de veninoşii miriapozi africani. Ceva grozav, îţi vine să înnebuneşti.

Harlan aprinse o lampă de buzunar.

— Suflecaţi mânecile, domnilor! zise el îngrijorat. Se poate întâmpla să vă fi otrăvit prin cine ştie ce întâmplare nenorocită, cu toate că nu-mi pot explica deloc asta.

Marian îşi suflecă mâneca hainei şi eu cu Pongo îi urmarăm pilda. Când braţele rămaseră goale văzurăm pe antebraţ un punctuleţ, în jurul căruia carnea se colorase în chip ciudat..

Nu era roşu, cum se vede de obicei la otrăviri, ci mai mult verzuie; o culoare cu totul ciudată, primejdioasă. Dacă se poate spune astfel…

— Cu siguranţă că e o otravă foarte puternică, zise Marian, gemând. Simt durerea răspândindu-se în tot braţul. Aş fi ispitit să cred că ne-a muşcat un şarpe, dar nu se vede altceva decât o înţepătură. Ah! Durerea devine tot mai grozavă…

Eu simţeam acelaşi lucru. Începu să mă doară şi la subţiori, dovadă că aveam în sânge o otravă cu efect foarte repede.

Atunci se apropia de noi Ugala. Abia aruncă o privire pe braţele noastre că se înfioră şi zise:

— Oh, domnilor, asta e o otravă toarte primejdioasă, de care se mai folosesc uneori unele triburi băştinaşe când pornesc la vânătoarea de animale mari. Trebuie să tragem îndată la ţărm ca să caut buruiana care singură poate să vă vindece.

Fără să mai pună vreo întrebare, Harlan opri îndată motorul şi îndreptă barca spre mal. Ugala ceru să i dea lampa sa de buzunar, sări repede pe uscat şi dispăru în pădure.

Deşi durerile deveneau din ce în ce mai mari şi ne copleşise o oboseală ciudată, Marian zise:

— Aş vrea să ştiu cum a ajuns otrava asta în sângele nostru.

— Ciudat, foarte ciudat! murmură Harlan.

Şi toţi trei atinşi aproape. În acelaşi loc.

— Cura îţi lămureşti d-ta lucrul acesta? întrebă Marian, cu glas răguşit.

Simţeam şi eu că trupul mi-o cuprins de un fel de paralizie. În acelaşi timp inima începu să-şi sporească bătăile – poate dintr-o teamă instinctivă – poate ca urmare a otrăvii grozave care se împrăştia în sânge.

Marian gemu şi el şi-şi duse mâna la inimă. Trebuie să fi fost înţepaţi, deci, în acelaşi timp, deoarece şi efectul se arăta

tot odată la amândoi.

Fireşte că cea dintâi bănuială a mea se îndreptă spre Kuskwag. Cine altul putea să ne fi pândit şi înţepat? Dar nu puteam dovedi nimic împotriva lui şi pricepui de ce Marian vru să îndrepte bănuiala asupra unui indian străin.

În clipa aceea Kuskwag – care fusese ocupat să priponească barca de un copac – veni spre noi. Cerceta îngrijorat, braţele noastre la lumina lămpii lui Harlan şi zise încet:

— Ciugaşii cunosc otrava asta grozavă. E primejdios poate să stăm atât de aproape de ţărm.

Vorbise cu sfială şi oarecare spaimă şi-mi spusei imediat că vroia să îndrepte bănuielile asupra lui Ugala, Dar eu aveam o încredere nemărginită în Indianul acesta. De asemeni şi Marian, care răspunse îndată:

— Socot că viaţa nu ne e primejduită, dacă Ugala va aduce repede contraotrava. Criminalul se va feri să se apropie, căci se teme, de sigur, de armele noastre. Când. Cineva lucrează cu atâta viclenie, trebuie să fie şi foarte laş.

— Nu mai spun nimic, murmură Kuskwag. Credeţi-mă însă că e primejdios pe aici.

În clipa aceea lumina lămpii de buzunar se apropie repede printre copaci, apoi se ivi tigaia, care sări repede în barcă.

— Am adus, domnilor! gâfâi el. Mâncaţi repede fructele astea! În vremea aceasta voi stoarce deasupra înţepăturilor sucul buruienilor.

Ne dădu fiecăruia un fruct micuţ, în formă de nucă, foarte bun la gust. Apoi stoarse frunzele unei buruieni ciudate şi picură câteva picături pe braţul lui Marian.

ÎI văzui pe prietenul meu tresărind. Dar iată că veni şi rândul meu şi simţii o durere vie atunci când sucul îmi picură pe locul otrăvit al braţului.

Era ca şi cum mi-ar fi răsucit cineva în carne un ac înroşit în foc şi cu greu îmi stăpânii un ţipăt.

— Ah! îl auzii acum pe Marian. A fost o durere groaznică. Dar am şi început să simt că starea mi se îmbunătăţeşte.

În aceeaşi clipă dispăru şi durerea din braţul meu şi o căldură plăcută mi se răspândi în trup.

— Sunteţi salvaţi, domnilor, zise Ugala. Leacul acesta lucrează foarte repede. Dacă mai zăboveam puţin, ar fi fost prea târziu.

Îi mulţumirăm simpaticului indian, în vreme ce Kuskwag dezlega barca de copac.

ÎI văzui pe Marian apropiindu-se de Harlan şi vorbind în şoaptă cu el. După câtva timp veni lângă mine şi-mi zise:

— I-am spus lui Harlan că-l bănuim pa Kuskwag, căci nimeni altul nu poate fi criminalul. Dar el îşi va păstra calmul

şi nu ne va trăda nimic.

— Eu unul i-aş striga în faţă că e un ucigaş şi i-aş descărca un glonţ în cap! zisei, cu furie. O merită cu vârf şi îndesat…

— Sunt de aceeaşi părere, dragul meu – răspunse Marian – dar nu-i putem dovedi vina – din păcate – căci acul otrăvit cu care ne-a înţepat l-o fi aruncat cu siguranţă îndată peste bord. Dar de pedeapsa cuvenită nu va scăpa el şi nici acela care i-a dat sarcina să ne înlătura, avocatul ăla faimos.

— A! Uite că se şi vede tabăra, colo în faţă! zisei eu. Vezi punctuleţul acela luminos? Lumina e prea vie ca să fie de la focul de lagăr al unui vânător.

— Da, par să fie mai multe focuri, răspunse Marian. Stai să-l întreb pe Harlan.

Se duse la cârmă şi vorbi cu tânărul.

— Aşa e – spuse, prietenul meu, când se înapoia – peste câteva minute suntem acolo. Harlan crede că nimerim la vreo serbare, altminteri tabăra nu e atât de luminată. Ah, mi se pare că suntem chiar întâmpinaţi.

III.
PRINTRE CĂUTĂTORII DE AUR.

BARCA ACOSTA ÎNCET LA UN PODEŢ.

Glasuri strigară un salut de bună venire, care o fi fost sincer, dar care în limbaj civilizat nu prea se aude. Oamenii păreau cam ameţiţi, ce-i drept, astfel că primirea aceea zgomotoasă nu ne mira deloc.

Marian sări repede spre partea din faţă a bărcii şi-l împinse înapoi pe Pongo, care vroia să se ridice, spunându-i câteva vorbe în şoaptă. Procedase inteligent, căci se ştie că americanii sunt grozav de porniţi împotriva negrilor şi de sigur că oamenii aceia beţi n-ar mai fi putut să-şi înfrâneze instinctele.

Cei doi indieni descărcară repede butoaiele şi lăzile, care fură luate în primire de un bărbat uriaş – care, prin excepţie, era treaz – ajutat de doi indieni.

Era patronul celui mai mare bar – cârciumă, cum s-ar zice – James Sykes, pe care Harlan ni-l recomandă. Prospectorii, care ne salutaseră atât de furtunos în primele clipe, se făcură nevăzuţi. Li s-o fi făcut iar sete…

După ce marfa fu dusă în magazia lui Sykes, el ne pofti în bar. Pe Pongo îl lăsasem în barcă, la adăpost.

Intrarăm în cârciumă. O baracă lungă de lemn. Avea şi un nume, pasă-mi-te: „Tivoli-Salon”.

Mai era şi o sală de dans, care ocupa încăperea cea mai mare; dar sala alăturată era mai plină. Pricina o văzurăm

îndată: se juca acolo din gros. Banca o ţinea un bărbat înalt şi palid, foarte bine îmbrăcat. Interesant era faptul că avea lângă el, pe masă, un revolver cât toate zilele – dovadă că lucrurile nu prea se petreceau în linişte acolo.

Ne apropiarăm de masa aceasta ca să privim la jocul ce era în toi. Bancherul era de un calm extraordinar; părea că nimic din ce se petrecea în juru-i nu-l interesează.

……..

— Ba nu, o las pe loc, răspunse jucătorul, foarte liniştit.

Cu o mişcare aproape neobservată, bancherul luă arma în mână şi o îndreptă spre potrivnicul său. Dar nu ajunse să tragă, căci celalalt scoase şi el la iveală un revolver. Fusese mai repede ca bancherul.

Fără să scoată o vorbă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, acesta din urmă lăsă arma jos şi descoperi cartea.

Pierduse şi plăti fără să crâcnească.

— Interesant! murmură Marian. N-aş fi crezut ca incidentul acesta să se încheie fără urmări sângeroase.

Patronul localului, care stătea lângă noi, auzise cuvintele prietenului meu şi ne spuse în şoaptă:

— Bancherul, un anume William, a împuşcat un om luna asta. Dar şi celălalt e cunoscut ca un bun ţintaş.

— Şi William n-a fost arestat de poliţie? întrebă Marian.

Sykes râse:

— Poliţie? De unde s-o iei? N-avem încă nici una aici şi cel mai apropiat post e la câteva mile. Şi chiar dacă ar exista, ce-ar putea face?

Marian vroia tocmai să răspundă ceva, când răsună o împuşcătură de la masa de joc. Un jucător, care stătea în fata bancherului, se prăbuşi, gemând, la pământ. Sykes, care, ca şi noi, nu observase ce se petrecuse la masă, întrebă pe un jucător ce s-a întâmplat şi acesta răspunse calm:

— Vroia să ia o mizǎ pe care bancherul o câştigase şi în, acelaşi timp trăsese şi revolverul de la brâu. William însă a fost ceva mai iute de mână. E al doilea pe care-l înlătură în luna asta – şi luna abia a început.

Doi inşi ridicară pe cel împuşcat şi-l duseră afară. Glonţul îi pătrunsese adânc în piept. Sykes zise:

— Nu cred să scape, căci William ştie unde să ţintească.

Ne îndepărtarăm, înălţând din umeri. Halal de aşa rânduială. Scena aceasta ne dădu o imagine despre cum stăteau lucrurile la căutătorii de aur.

Probabil că o viaţă de om cântărea mai puţin aici ca o pungă cu praf aurifer. Şi dacă noi, ca străini, aveam de gând

să ne vârâm lingura în oala lor, ne-am putea aştepta la câteva gloanţe, venite ca din senin.

Patronul ne pofti într-o odăiţă alăturată ca să îmbucăm ceva după un drum atât de lung. Camera era destul de frumoasă, cu mobilă de stejar, cămin şi altele. Probabil că numai oaspeţi mai acătării aveau voie să intre aici, căci nu găsirăm acolo decât trei prospectori mai în vârstă, îmbrăcaţi foarte curat, care stăteau lângă sobă şi discutau încet.

La intrarea noastră se opriră din vorbă şi priviră întrebător la Sykes.

— Doi domni din Europa – zise acesta – care mi-au fost recomandaţi călduros de domnul Berger. Dumnealor vor să cunoască ţara şi locuitorii.

— Europenii sunt oameni de treabă – mormăi cel mai bătrân, un individ înalt şi slăbănog, cu părul alb ca zăpada şi barbă stufoasă – încântat, domnilor! Poftiţi la masa noastră! Mă numesc Mac Sullivan.

Ne recomandarăm la rândul nostru şi aflarăm şi numele celorlalţi doi: Stokes şi Norton.

Abia luaserăm loc că un tânăr indian aduse pe o farfurie nişte friptură de vânat, iar patronul veni cu câteva sticle de vin roşu.

Mâncarăm cu poftă şi după ce băiatul strânse masa, Sykes destupă a doua sticlă şi spuse:

— Care va să zică, domnilor, vreţi să cunoaşteţi ţara şi locuitorii, după cum îmi spunea Hartan! O fi şi e chiar foarte lăudabil din partea dv. Dar se prea poate s-aveţi şi alt scop… Vedeţi dv., noi cunoaştem bine stările de lucruri pe aici şi v-am ajuta cu dragă inimă. Suntem şi oameni care ştim să ne stăpânim gura.

Ceilalţi trei întăriră dând din cap şi Mac Sullivan adăugă:

— Nu vrem să vă silim la vorbă, vă puteţi păstra taina. Socot, însă, că v-am putea fi de folos. Sunt de douăzeci de ani aici. Cel mai bătrân dintre toţi.

Marian stătu pe gânduri câteva clipe, apoi răspunse:

— Am deplină încredere în dv., domnilor şi cred că ne-aţi putea ajuta cu un sfat bun. Şi deoarece atât domnul Berger cât şi un avocat cu numele de Eavens ştiu despre ce e vorba, nu înţeleg de ce v-am ascunde scopul călătoriei noastre. Venim de-a dreptul din India, însărcinaţi fiind de lordul Bird s-o readucem în lumea civilizată pe nepoata sa, Maud Gallagher. Efectul cuvintelor noastre fu neaşteptat. Toţi săriră în picioare, se holbară la noi câteva clipe, apoi bătrânul Sullivan lovi cu pumnul în masa şi strigă:

— Domnilor, ducă veţi aduce la îndeplinire asta, veţi fi făcut cu adevărat o faptă bună. Dar nu cred ca Tim Gallagher

s-o lase pe fiică-sa să plece. Locuieşte pe undeva de partea cealaltă a Yukon-ului, în pădurile cu urşi. A fost un om de treabă Tim, până a venit blestematul ăla de guzgan, Henderson şi i-a nimicit fericirea.

— Eu unul, sunt convins – zise Marian, calm – că voi izbuti să-l îndemn să-mi încredinţeze pe fiică-sa. Ba poate voi fi în stare să-l hotărăsc şi pe el să vie cu noi.

— Dacă reuşeşti să faci asta, domnule – zise bătrânul – atunci să ştii că te pricepi la vrăji. Tim Gallagher nu se va întoarce niciodată printre oameni. Lovitura care i-a dat-o guzganul acela i-a turburat mintea. De şaisprezece ani trăieşte ca un pustnic şi nici unul din noi nu l-a văzut vreodată în tot timpul acesta.

— Sunteţi siguri că mai trăieşte? întrebă Marian.

— Da, căci în fiecare lună trimite încoace un indian care aduce piei şi ia în schimb aur şi merinde. Nu, domnilor, nu cred să izbutiţi să-l scoateţi pe bietul Tim din bârlogul lui.

— Am chibzuit eu cum să fac treaba asta şi cred că ara găsit mijlocul. Nu sunteţi şi dv. de părere că va primi să vie cu noi dacă îi vom spune că am dat de urma lui Henderson?

Cei patru bărbaţi săriră în picioare şi Sullivan strigă:

— Domnule, nu-ţi bate joc de lucrurile astea care ne sunt sfinte! Fiecare din noi a jurat să răpună pe guzganul ăla. Ce vorbe sunt astea? Abia aţi venit în ţară şi aveţi pretenţia să descoperiţi un om pe care l-am căutat zadarnic timp de şaisprezece ani!…

— Da, avem această pretenţiei răspunse Marian, fără să se turbure. Sunt pe deplin încredinţat că l-am descoperit pe Patrik Henderson.

— Domnule, asta ar fi minunea minunilor, bâlbâi Sullivan. Dacă e adevărat ce zici d-ta, atunci Tim va merge cu siguranţă, căci dorul de răzbunare va învinge într-unsul. Dar nu pot crede…

— Să nu te îndoieşti, căci ştiu eu ce spun, făcu Marian. Vă rog, însă, să nu afle nimeni despre ce-am vorbit, altminteri, individul pe care-l bănuiesc va găsi poate prilej să se facă nevăzut. Înainte ca să putem pune mâna pe ei.

Patronul destupă a treia sticlă şi umplu paharele.

IV.
ÎN CĂUTAREA LUI TIM GALLAGHER.

MAI STĂTURĂM ÎMPREUNA o jumătate de ceas, apoi bătrânul Sullivan se ridică.

— Domnilor – zise el cu căldură – vă doresc noroc. Mă voi bucura cum nici nu vă închipuiţi dacă ni-l veţi readuce pe

Tim. Să nu pierdem vremea cu vorbe deşarte, ci să spunem numai: „Cu Dumnezeu înainte!”

Neluaţi în seamă de jucători şi dansatori, părăsirăm hanul. Focurile de pe ţărm se stinseseră aproape cu totul, ceea ce ne convenea de minune, căci în felul acesta eram mai siguri că Pongo nu putea fi văzut.

Bătrânul Sullivan, care se oferise să ne conducă, desprinse două kanu-uri; într-unul vroia să ne ducă pe ţărmul celălalt pe noi şi pe Pongo, iar al doilea urma să fie folosit de cei doi Indieni şi vâslit de patron.

Când, la chemarea lui Marian, se ivi din barcă făptura uriaşă a lui Pongo, bătrânii prospectori se dădură înapoi cu un pas şi Sullivan murmură:

— Dumnezeule, ăsta zic şi eu tovarăş!

— Da, zâmbi Marian şi ne e credincios ca un câine.

Luarăm loc în bărcile înguste şi străbăturăm Yukon-ul dea curmezişul. Coborârăm repede pe malul celălalt, ne strânserăm mâna şi în vreme ce kanu-urile se înapoiau, noi pornirăm grăbiţi spre sud-est.

Băgarăm de seamă îndată că Kuskwag asculta de o poruncă deosebită a avocatului. Vroia adică să ne ducă cu tot dinadinsul mai mult spre sud-vest, susţinând că acolo îl vom găsi pe cel căutat.

Dar Marian nu ţinu seamă de repetatele lui stăruinţe, ci păstră direcţia indicată de bătrânul prospector. Şi când Kuskwag ţinu morţiş să se abată din drumul acesta, Marian se răsti la el şi-i spuse că se poate întoarce dacă nu încetează cu stăruinţele lui.

Kuskwag tăcu; eu eram însă încredinţat că plănuia ceva împotriva noastră.

După vreo jumătate de ceas ajunserăm la pădure. Ne oprirăm sub cei dintâi copaci, aşteptând să se ivească zorile, ca să putem găsi un drum prin codru.

Încă o jumătate de ceas şi se lumină într-atât încât să putem deosebi brazii uriaşi. Marian stabili direcţia eu ajutorul busolei, apoi pornirăm pe un drum şerpuit printre copaci.

Nu putui să stau de vorbă cu Marian, deoarece mutra suspectă a lui Kuskwag mă preocupa. Indianul făcea pe supăratul că nu ne lăsasem ademeniţi de dânsul pe căi greşite.

În cele din urmă însă, mă adresai prietenului meu, în nemţeşte:

— N-ar fi mai bine să-l trimitem înapoi? Tot nu ne e de folos – dimpotrivă, ne va strica numai pe unde va putea, rostul.

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse Marian, ţin însă să nu-l scap din ochi până nu ne vom fi îndeplinit misiunea.

Dacă ne va urmări pe ascuns, suntem mai primejduiţi ca acum.

— Aşa e – încuviinţai eu – atunci să-l mai suportăm mutra suspectă.

— N-avem încotro. E un motiv mai mult să căutăm a rezolva misiunea noastră cât mai repede. A! Uite că pădurea n-a fost prea mare. Pare că ieşim iar pe câmpie.

Printre copaci se zărea un şes întins, întrerupt doar din când în când de tufe şi coline acoperite cu iarbă.

— Dac-ar fi ca Gallagher să locuiască undeva pe aici – zise Marian – atunci îşi va fi clădit casa pe marginea acestei păduri. Să mergem deci dea lungul ei ca să putem cuprinde cu privirea câmpia, cel puţin în parte.

După ce merserăm vreun ceas pe marginea pădurii, ne trezirăm deodată faţă în faţă cu o casă, construită din bârne groase şi cu înfăţişare frumoasă.

Ne apropiarăm cu băgare de seamă de casă şi când ajunserăm la câţiva paşi, văzurăm că era pustie.

Începuse să se cam dărăpăneze, ceea ce însemna că e părăsită de mai multă vreme. Uşi şi ferestre n-avea, fiindcă fuseseră probabil scoase.

Încăperile erau goale şi după ce vizitarăm toată casa, Marian zise:

— Aş pune rămăşag că Gallagher a locuit aici. S-o fi mutat mai departe, deoarece animalele, din vânatul cărora se hrănea, au cam pierit.

— Se poate să fie aşa, încuviinţai eu. A! Ia te uită, pare să fi ţinut şi cai.

Arătai spre un grajd mărişor, care se vedea la oarecare depărtare printre copaci. Dar Marian clătină capul şi zise:

— Nu cred ca la astfel de latitudini nordice să-i poată folosi la ceva caii. Aici se întrebuinţează mai curând câini la sănii. Nu, grajdul acesta va fi fost magazia sa.

— Da, încuviinţai eu – vei fi având tu dreptate.

Marian se adresă acum lui Kaskwag:

— Ei vezi – zise el, aspru – că n-am greşit drumul? Dacă ne-am fi luat după tine, n-am fi ajuns niciodată la ţintă.

— Aici a locuit omul, răspunse Indianul, dârz. Poate să se fi mutat colo, de vale.

Arătă spre apus.

— Asta n-o crezi nici tu, zise Marian. Acolo nu există atâtea sălbătăciuni, ca să se poată întreţine din vânatul lor. Ai vrut să ne rătăceşti şi voi afla eu cu ce scop.

Indianul nu răspunse, dar privirea pe caro i-o aruncă lui Marian era plină de ură.

Hotărârăm să poposim puţin acolo şi să ne facem ceai pe vatra uneia din încăperi. Dădurăm însărcinare celor doi Indieni să adune vreascuri, iar lui Pongo îi cerurăm să facă rost de apă. Căci trebuia să fie pe undeva prin apropiere vreun izvor.

Într-adevăr, nu dură mult, că uriaşul se înapoie cu găleţile noastre de aluminium pline cu apă limpede. Veniră apoi şi Indienii cu vreascuri şi în curând aburii se ridicau de pe foc.

Eu luasem în seama mea prepararea ceaiului. Până să fiarbă apa, intrai în încăperea alăturată ca să aduc cutia cu ceai, care se afla în sacii pe care îi lăsasem acolo.

Când mă înapoiai în bucătărie, mă izbi un miros ciudat care se înălţa din căzănelul de pe vatră. Câteva clipe doar se răspândi un abur uşor, dispăru repede, dar bănuiala mi se înfipsese în suflet, astfel că luai căzănelul de pe foc şi examinai apa la lumina ce intra pe fereastră.

Descoperii atunci într-însa o rămurică de culoare verde închis, cum e cimbrul de pe la noi. În definitiv, n-avea ce să fie suspect, căci se putea să fi căzut în vreme ce Pongo luase apa. Se cerea însă să fim cu ochii patru.

ÎI chemai repede pe Marian şi-i arătai crengile pe care o scosesem din apa clocotindă!

— Dar nu miroase de loc, zise prietenul meu. Te vei fi înşelat crezând ca ai simţit un miros. Să-l întrebăm pe Ugala, căci el o fi cunoscând buruienele de prin pădurile de aici.

Când tânărul indian veni şi văzu rămurica, se speria. Apoi zise:

— O, domnule, otravă puternică. Puţină – aduce somn lung; multă, ca aici – uiţi tot şi nu-ţi mai aduci aminte nici măcar cine eşti. Stăpâne, Kuskwag da târcoale pe afară, când domnul Bertram s-a dus s-aducă ceaiul.

— Ah! Aşa stau lucrurile! făcu Marian, necăjit. Dacă n-ai fi băgat de seamă, întâmplător, mirosul, dragă Robert. Dacă ai fi venit numai cu câteva clipe mai târziu, eram pierduţi!… Vreo contraotravă cred că nu există? se adresă el tânărului Indian.

— Ba da – răspunse Ugala – dar o cunosc numai puţini oameni printre triburile din ţara asta. Eu o ştiu de la bunicul meu.

— A! Îmi pare bine de ce-mi spui. Poate om putem folosi la bietul Gallagher – aşa, acum îl voi lua puţin la rost pe domnul Kuskwag. Robert, celălalt căzănel pare să fie curat; fierbe ceaiul într-unsul!

Luă rămurica şi ieşi din casă. Fireşte că-l urmai imediat, căci pentru ceai mai aveam timp. Mai întâi vroiam să văd ce va face Marian cu nemernicul acela de Kuskwag.

Dar vicleanul indian observase poate că lovitura dăduse greş, sau fugise chiar îndată după ce aruncase rămurica în apă.

Trebuie s-o fi apucat dea dreptul în pădure, căci nu-l zărirăm nicăieri. O urmărire n-ar fi avut rost, căci ar fi fost nevoie de mult timp să-i luăm urma.

Ne înapoiarăm în casă. Preparai ceaiul în grabă şi după o odihnă scurtă ne continuarăm marşul.

Era cam pe la nouă dimineaţa şi nădăjduiam că vom da în curând de noua locuinţă a lui Gallagher.

Dar se scurse ceas după ceas fără să dam de vreo urmă de aşezare omenească. Veni amiaza şi făcurăm popas între două colnice înalte, ca să ne încălzim ceva conserve. Aprinserăm un focşor şi după câtva timp mâncarea fu gata. Îmbucarăm cu poftă şi ne simţirăm întăriţi..

Lăsaserăm jos sacii şi puştile. Aveam privirea liberă spre pădure şi numai de-acolo ar fi putut veni Kuskwag, dacă ne urmărise într-adevăr. Hotărârăm să ne mai odihnită două ceasuri, făcând de pază cu schimbul, fiecare câte patruzeci de minute. Mie îmi veni rândul cel dintâi şi mă aşezai pe sacul meu, în vreme ce tovarăşii şi le puseră pe ale lor căpătâi.

Începui să chibzuiesc în fel şi chip cum vom salva pe cei doi nenorociţi, cum îi vom aduce în lumea civilizată şi câte şi mai câte.

Fără să-mi dau seama, întorsei deodată capul spre pădure şi privii peste colnice.

Zării ceva care-mi vârî spaima în oase. Mai întâi mi se păru că visez, dar mai târziu îmi dădui seamă că era aievea ce vedeam.

Din iarba uneia din coline privea în jos căpăţâna unui urs, dar o căpăţână cum nu mai văzusem pană atunci. Era de vreo două ori mai mare ca un cap obişnuit al acestor urşi uriaşi; se zgâia la mine cu o linişte aproape dispreţuitoare.

Înmărmurirea mea nu ţinu decât vreo câteva clipe, apoi sării în sus şi pusei mâna pe puşcă. Dar când privii iar în sus, căpăţână grozavă dispăruse.

— Ce s-a întâmplat, Robert? întrebă Marian, care se trezise la zgomotul ce-l făcusem ei..

Pongo se ridicase şi el, privindu-mă întrebător.

Povestii ce văzusem; prietenul meu zâmbi şi răspunse:

— Dragă Robert, cu greu aş putea crede ca un urs şi încă fie o mărime aşa de neobişnuită cum susţii tu, să te fi privit atâta timp, pentru ca să dispară apoi, când te a văzut ducând mâna la puşcă. Socot. Că te-ai gândit la povestirea lui Berger, care spunea că a văzut şi el trei fiare dintr-astea.

— Mai că-mi vine şi mie să cred că m-au înşelat ochii, zisei eu, tulburat. În orice caz, însă, vreau să cercetez.

Începui să urc cu băgare de seamă colina, ţinând puşca pregătită. Când ajunsei în vârf, nu văzui nici urmă de urs. Zadarnic privii de jur împrejur, ursul pierise ca-n pământ.

Necăjit şi ruşinat coborâi înapoi.

— Dragă Robert – mă întâmpină Marian, râzând – în necazul tău ai uitat cu totul să examinezi pământul colo, sus. Te-ai uitat numai în juru-ţi, după cum am observat.

Şi tocmai în iarbă ai fi putut vedea dacă ai visat numai, sau dacă a fost într-adevăr un urs.

Avea dreptate bunul Marian. Ma înfuriai pe mine însumi şi îi răspunsei:

— Nu mă mai urc sus, dă-o dracului de treabă! Acum o rândul tău de veghe. Eu mă duc să mă culc.

Mă întinsei la pământ şi închisei ochii, îl mai auzii pe Marian râzând încet, apoi adormii.

V.
FIARELE URIAŞE.

— HAIDE SCOALĂ! mă trezi Marian. Plecăm.

Buimăcit de somn sării în sus, mă frecai la ochi, apoi zisei:

— L-aţi văzut şi voi?

— Nu – râse Marian – deşi am fost cu ochii în patru. Nici Pongo n-a văzut nimic. Acum însă, s-o luăm la picior voinicește, cu nădejdea că vom da încă astăzi peste noua locuinţă a lui Gallagher.

Ne încurcarăm sacii şi puştile, apoi pornirăm mai departe spre răsărit, ţinându-ne mereu la oarecare depărtare de pădure, ca să fim la adăpost de vreun atac viclean al indianului dispărut.

Să fi mers cam vreo două ceasuri, când, privind întâmplător îndărăt, scosei o exclamaţie de uimire şi mă frecai la ochi.

— Ce e? întrebă Marian.

— Pe Dumnezeul meu dacă nu sufăr de halucinaţii, răspunsei, silindu-mă să râd. Mi s-a părut din nou că văd căpăţâna ursului dispărând cu repeziciune îndărătul colinei.

— Robert, Robert, ce s-a întâmplat cu tine? făcu Marian, îngrijorat. Sau te pomeneşti că o fi într-adevăr o dihanie care ne dă târcoale? Dar nu se poate. Ar însemna că e o urmărire în toată regula.

— Mariane, ziceai doar tu însuţi, după povestirea lui Berger, că un vânător al preriilor ar în măsură să îmblânzească urşi uriaşi. De ce n-ar fi cu putinţă şi aici?

— Hm… da, am zis asta – încuviinţă el, şovăind. Dar n-am crezut-o în serios. Dar mai ştii?… Ar fi…

Îşi rupse vorba şi clătină capul cu hotărâre, ca şi cum ar fi vrut s-alunge gândul pe care vroia tocmai să-l spună.

Oare, în afară de indianul Kuskwag mai eram ameninţaţi şi de urşi? Atunci misiunea noastră va fi însoţită de şi mai multe peripeţii decât ne-am fi putut închipui.

Păşirăm înainte, în tăcere. Din când în când mă întorceam şi priveam vârfurile dâmburilor presărate în calea noastră. Dar de data asta nu mai zării nici un urs. Şi astfel se întări în mine tot mai mult credinţa că mă înşelasem.

Cu vreo două ceasuri înainte de a se întuneca, Marian se opri şi ne zise că trebuie să ne pregătim de popas de noapte. N-avea rost să mergem mai departe.

Ca şi la amiază, aleserăm un loc ferit de vânt între două coline; din pădurea apropiata Pongo aduse câteva braţe de vreascuri ca să avem cu întreţine focul toată noaptea; descărcarăm sacii din spinare şi ne apucarăm de treaba. Aveam sticlele pline cu apă, astfel că ne puturăm face ceai.

Tocmai mă aplecasem peste sacul meu ca să scot cutia cu ceai, în vreme ce Marian se îndeletnicea cu conservele; descărcarăm sacii din spinare şi auzirăm un sunet atât de ciudat şi amenințător, încât rămăsei ca înlemnit, aplecat deasupra sacului. Apoi mă întorsei repede şi zării o priveliște înfiorătoare.

La doi paşi de Pongo stătea un urs de Alaska. Se ridicase în cele două labe dinapoi – cu cei trei metri ai săi îl depăşea mult pe uriaşul nostru – şi întindea labele-i dinainte spre el.

Pongo ridicase cuţitul şi părea gata să se apere împotriva dihaniei, faţă de care însuşi puterea lui grozavă era o nimica toată. Dar, dinspre stânga veniră în fugă încă două dihănii, coborând colina.

Marian duse mâna la revolver şi alergă spre Pongo şi înfiorătorul său duşman. Ursul şi pusese laba dreaptă pe umărul prietenului nostru negru, care ridică mâna înarmată, gata să lovească.

Luai repede puşca. Poate îl mai puteam salva încă pe prietenul nostru, printr-un glonţ bine ţintit. După aceea trebuia să pornesc lupta împotriva celorlalte două dihănii, care în vremea asta se apropiaseră foarte mult.

Deodată se auzi un şuierat ascuţit dintre coline şi în clipa când Pongo izbi, ursul uriaş se arunca înapoi cu sprinteneala unei pisici, îşi puse labele jos şi dispăru îndărătul unei coline. Ceilalţi doi ursi se întoarseră şi ei şi se luară după tovarăşul lor.

Ma pregăteam sa trag, dar Marian îmi puse mana pe umăr şi zise grav:

— Robert, asta a fost într-adevăr un episod neobişnuit. Drept să-ţi spun, îl credeam pierdut pe bietul Pongo. Ai fi crezut sa găseşti aici dihănii îmblânzite de mărimea acestora?

— Nu, n-aş fi crezut, încuviinţai eu.

Apoi ma apropiai de Pongo şi bătându-l pe umăr, îl întrebai:

— Ce zici, Pongo, n-a fost deloc plăcut, nu-i aşa?

— O, Pongo crezut merge la strămoşi, răspunse uriaşul fără sa para prea tulburat.

Marian se apropie de el şi-l întreba:

— Socoti ca suntem în siguranţă acum? Nu cumva ne-or ataca dihăniile în cursul nopţii?

— Nu cred – răspunse prietenul meu – căci daca stăpânul acestor dihănii ar fi avut acest gând, atunci nu le-ar fi strigat înapoi, ci am fi fost acum pe lumea cealaltă.

— Ai dreptate, încuviinţai eu; dar situaţia noastră e totuşi foarte neplăcută.

— De ce? Acum suntem siguri de Kuskwag, în orice caz. Indianul nu va îndrăzni sa vie încoace daca bănuieşte apropierea dihăniilor. Şi daca ne-a urmărit într-adevăr, atunci cu siguranţă ca le-a văzut.

— Aşadar, n-am avea nevoie sa stăm de veghe în noaptea aceasta? zisei eu în batjocora.

— Cam aşa ceva, rase Marian. Cred ca va fi nevoie sa întreţinem focul. Si acum sa pregătim cina.

Trebuie sa mărturisesc ca în timpul mâncării îmi plimbam privirile în toate părţile, căci ma temeam sa nu vad ivindu-se vreuna din dihăniile acelea uriaşe.

Dar Marian avusese dreptate; nu ne deranjase nimeni. Cu toate acestea eram încredinţat ca fiarele ne pândeau.

Totuşi izbuti sa adorm după ce trecu cea dintâi veghe a mea şi rămăsei surprins cat de repede trecuse timpul, când Pongo ma trezi pentru a doua veghe.

Noaptea trecu în deplina linişte. A doua zi dimineaţa ne strânserăm lucrurile şi pornirăm din nou la drum.

Acum se cerea sa fim din nou cu băgare de seama, din pricina indianului care căutase sa ne ucide în doua rânduri. Marian îi însărcina pe tânărul Ugala – care în timpul aventurii cu ursii stătuse nemişcat ca o stana de piatra – sa caute buruiana de leac.

Indianul pătrunse în desiş şi după câtva timp se întoarse cu o planta ciudata.

— Din asta faceţi ceai – ne lamuri el – si mintea se limpezeşte.

— Chiar după ani de zile? întreba Marian.

— Chiar şi atunci, stăpâne!

— Minunat, făcu prietenul meu, plin de bucurie. Îţi mulţumesc, Ugala.

După un mers neîntrerupt de câteva ceasuri, ne oprirăm brusc. În fata noastră se ivise o piedica. Trecurăm printr-un crâng şi tocmai trecurăm de primii copaci când… la vreo douăzeci de metri depărtare văzurăm trei urşi uriaşi.

Fireşte, ca i-am fi putut răpune, cu puştile noastre grele, înainte ca ei să ne poată deveni primejdioşi, dar un simţimânt neînţeles mă opri să fac asta şi, pe Marian deasemenea, căci îl văzui clătinând capul îngândurat şi măsurând cu privirea dihăniile.

Păşiserăm într-un luminiş care ducea în câmpie şi tocmai în faţa noastră se ivi iar un crâng, la vreo treizeci de metri depărtare.

Deodată răsună dintr-acolo un glas aspru şi adânc:

— Ce căutaţi aici? Rămâneţi pe loc şi urşii mei nu vă vor face nimic. Aici eu sunt stăpân… Căraţi-vă, căci nu vreau să văd oameni.

— Tim Gallagher – strigă Marian – ieşi la iveală, căci am de vorbit cu dumneata.

După câteva clipe se ivi dindărătul unui brad o făptură înaltă. Era Tim Gallagher, care trăia de şaisprezece ani în pustietatea asta.

Purta îmbrăcămintea obişnuită a vânătorilor din prerii şi observai cu uimire cât de curat şi spilcuit arăta. În mână ţinea o puşcă modernă „Winchester”, îndreptată spre noi.

— Mă cunoaşteţi, după cum văd, zise el, fără să pară mirat. Dar eu n-am nimic de-a face cu voi. Întoarceţi-vă, altminteri mă voi vedea silit să asmut urşii asupra voastră.

Pocni uşor din limbă şi îndată grozavele fiare se ridicară în două labe, în toată înălţimea lor.

Noi însă ramaserăm locului, privind cu mult interes la uriaşele dihănii. Galagher ne măsură din cap până-n picioare, apoi dădu din cap, ca dezamăgit şi zise:

— Sunteţi curajoşi. Asta îmi place. Dar plecaţi, căci nu vreau sa ştiu nimic de oameni.

În aceeaşi clipa, tânărul Ugala scoase un ţipăt ciudat, ascuţit, apoi ne şopti agitat:

— Haideţi înapoi, vom aştepta în pădure.

Ştiam că ne puteam bizui pe el: ne scoaserăm şepcile, îl salutarăm pe Gallagher, care răspunse cu mâna, în silă şi o burăm spre pădure. Când furăm departe de luminiş, Ugala zise repede:

— Oh, domnilor, am recunoscut un tovarăş de trib… stătea lângă acest stăpân al urşilor. E Konja, un frate al mamei mele,

care a plecat de multă vreme de la noi. Va veni încoace, căci. A auzit strigătul tribului nostru.

— Minunat! exclamă Marian, rupse o foaie din carnetul său de notiţe şi scrise repede câteva. Rânduri. Uite, Ugala, asta s-o dea Konja fiicei „Stăpânului urşilor”, cum îl numeşti tu, iar lui să-i dea băutura vindecătoare, ca să i se lumineze mintea.

— Aha, pricep, stăpâne, strigă Ugala, plin de bucurie. Totul se va întoarce spre bine.

— Da şi la asta ai ajutat şi tu destul de mult, zise Marian, bătându-l prieteneşte pe umăr.

Deodată se ivi în faţa noastră un indian mai în vârstă; Ugala îl salută cu veneraţie, apoi se întoarse spre noi şi spuse:

— Acesta e unchiul meu Konja.

— De sigur că vorbeşti englezeşte – îl întrebă Marian. Atunci, ţi-aş putea spune dea dreptul despre ce e vorba.

— Da, domnule, răspunse Konja, măgulit. Ce trebuie să fac?

Marian începu prin a-i pune felurite întrebări. Aflarăm astfel că ei se găsea de vreo zece ani la Gallagher, care, cu prilejul unei vânători, îl salvase din mare primejdie. Cunoştea povestea stăpânului său şi se însufleţi nespus când Marian îi spuse că vroia să-l lecuiască pe acesta şi s-o readucă pe fiică-sa în lumea civilizată.

Cu lacrimi în ochii credinciosul om zise:

— Oh, domnule, vei face fapta cea mai bună. Dă-mi buruiana şi scrisoarea şi voi purta grijă de tot. Mă tem însă că stăpânul meu nu va voi nici atunci să vie.

Marian îl privi stăruitor, apoi zise:

— Dacă nu vrea să vie, atunci spune-i că-i voi arăta pe ticălosul care i-a răpit fericirea.

Konja sări ca ars, se holbă câteva clipe la prietenul meu, apoi murmura:

— Domnule, văd că spuneţi adevărul. Oh, atunci va veni şi eu voi fi cu el. Ticălosul acela va ispăşi crud ziua când l-a nenorocit pe stăpânul meu.

Luă buruiana de leac şi scrisoarea, porni înapoi şi ne strigă din mers:

— Rămâneţi pe loc! Dacă, vor veni urşii puteţi fi liniştiţi, căci ei atacă doar când li se porunceşte. Le place însă joaca, numai că nu trebuie să-i înţelegi greşit.

Se făcu nevăzut printre copaci, iar eu zisei râzând lui Marian:

— Mulţumesc de aşa tovarăşi de joacă! Nici lui Pongo nu cred să-i fi fost plăcut ieri, când fiara a vrui să-l strângă în braţe.

— Ai dreptate, zise Marian. Mă bucur însă că ne-am îndeplinit sarcina atât de bine. Se va bucura şi lordul Bird, căci îi aduc înapoi cea mai mare parte a banilor ce mi i-a dat.

— Da, noi ne pricepem să călătorim ieftin. Băieţi economi, ce vrei!

Marian râse, apoi răspunse:

— Va trebui totuşi să mai aşteptăm câtva timp. Konja trebuie să prepare mai întâi un ceai cu buruiana aceea, apoi domnişoara Maud să citească scrisoarea. Abia după ce Gallagher îşi va da seamă pe ce lume trăieşte şi va pricepe ceea ce-i vor povesti Konja şi fata, va veni încoace. Socot, deci, că va trebui să aşteptăm cel puţin două ceasuri.

— Atunci ne putem pregăti ceva de mâncare propusei eu. Lemne avem din belşug şi nici timp nu ne lipseşte.

— Aşa e. Tocmai ce vroiam să propun şi eu.

Marian socotise bine. După două ceasuri de la convorbirea cu Konja, se iviră… cei trei urşi care se apropiară liniştiţi de noi şi nu mai păreau atât de fioroşi ca înainte.

În urma lor venea Gallagher. Avea cu totul altă înfăţişare acum. Părea mândru şi conştient de sine şi ochii negri lucea un foc ciudat.

— Tim Gallagher, recomandă el, politicos, iar noi ne spuserăm numele, la rându-ne.

— Povesteşte, te rog, domnule Farrow, cum, aţi ajuns aici, se rugă Gallagher şi se aşeză jos lângă foc.

Făcurăm la fel şi nespus de interesantă trebuie să fi fost pentru un străin priveliştea acelui grup de oameni atât de diferiţi şi între dânşii, cei trei urşi uriaşi, care se purtau ca nişte câini credincioşi.

Marian istorisi pe scurt despre scrisoarea lordului, aminti în treacăt de aventurile întâmpinate, ca să se scuze că veniserăm atât de târziu şi încheia spunând că se bucură din suflet că-şi îndeplinise însărcinarea.

Când sfârşi, Tim Gallagher, mişcat, ne strânse mâinile şi zise:

— Domnilor, vă mulţumesc din adâncul inimii. De dragul fiicei mele aţi înfruntat cele mai mari primejdii. Da, să se întoarcă în mijlocii oamenilor; eu am scăpat de efectele blestematei buruieni pe care mi-a dat-o Patrik Henderson acum şaisprezece ani.

Apoi, cu ochi scânteietori, urmă:

— Spuneaţi lui Konja al meu că ştiţi unde se află şobolanul?

— Da, domnule Gallagher, răspunse Marian – dar am să-ţi fac o rugăminte: mulţumeşte-te să-i dai pe faţă, iar pedeapsa las-o în seama altora.

Gallagher strânse buzele, părând ca luptă cu sine însuşi. Apoi se uită lung la Marian şi răspunse:

— Bine, domnule Farrow, te voi asculta. Ai dreptate; acum când mi-am redobândit viaţa, nu trebuie s-o pătez cu o răzbunare.

— Cuvintele d-tale mă bucură – zise Marian – şi poţi fi încredinţat că ticălosul nu va scăpa de pedeapsă. — Ah, da – schimbă el apoi vorba – am însărcinarea să te salut din partea lui Sykes, Sullivan, Stokes şi Norton. Am stat mult de vorbă cu dânşii şi numai d-ta ai fost subiectul discuţiei noastre.

— Cât mă simt de fericit, că n-am fost dat uitării – şopti Gallagher mişcat. De-ar fi apucat şi biata mea Ellen ziua de azi!

— Aşa a fost voia sorţii, spuse. Marian. Trebuie sa te mângâi cu gândul ca ai o fată, care abia îşi începe viaţa.

— Ai dreptate, strigă aproape Gallagher şi întinse, mâna lui Marian. Acum vă rog să poftiţi cu mine, domnilor, fiica mea îşi împachetează lucrurile, căci vrem să plecăm cât mai repede.

— Ne putem duce dea dreptul la lordul Bird zise Marian – şi sunt, sigur că se va bucura mult când îşi va revedea nepoata.

— Mulţumită vânătoarei, mi-am agonisit o avere, frumuşică, de pe urma blănurilor vândute! zise. Gallagher – astfel că pot păşi cu demnitate în faţa lui, fără să am nevoie de ajutorul său. Numai biata mea Ellen nu se mai alege eu nimic din banii aceştia. Patrik Henderson, ţi-ai încărcat cugetul cu o mare vină!

— Pe care şi-o va ispăşi însă acum – zise Marian, grav – îl va lovi adânc, după ce a trăit atâţia ani respectat de concetăţenii săi.

— Haideţi, domnilor! stărui Gallagher înc-o dată. Biata mea Maud trebuie să iasă cât mai curând din pustietatea asta.

Se ridică şi păşi înaintea noastră prin pădure, străbătând luminişul. Nu trecu mult şi ajunserăm la alt luminiş, împrejmuit de copaci, pe care se înălţa o casa mare şi grajduri. Acum ne dumirirăm şi ce însemna „magazia” de pe proprietatea de odinioară, de care noi credeam ca e grajd de cai. Ca şi aici, servea de grajd celor trei urşi.

— Vrei să iei şi urşii cu d-ta? întrebă Marian.

— Nu, răspunse Gallagher, după o scurtă şovăială – îi voi dărui lui Konja. Ei sunt obişnuiţi cu locurile astea, ascultă şi de el şi se vor simţi mai bine aici ca în alte ţări.

Intrarăm în casă. În încăperea mare de locuit nu era nimeni şi când Gallagher o strigă pe fiică-sa, nu veni nici un răspuns. Tim ne privi cam îngrijorat, apoi dădu din cap şi zise, mişcat:

— O fi la mormântul, mamei sale.

Ne duse prin casă şi deschise o altă uşă din dos. Dar în aceeaşi clipă se dădu înapoi şi strigă speriat:

— Konja!

Indianul zăcea chircit lângă uşă şi gemea. La tâmpla dreaptă se vedea lămurit o umflătură mare, urmarea unei lovituri puternice.

Ugala se aplecă brusc şi ridică de jos un obiect mic. Era o sculptură primitivă, făcută probabil din dintele vreunui animal de pradă. Noi nici n-am fi băgat-o în seamă, poate, tânărul Indian făcu însă o mutră îndârjită şi zise doar atât:

— Koluşi.

Ne speriarăm grozav. Duşmanul nostru neîmpăcat, Kuskwag, aparţinea acestui trib indian. Să fi întâlnit aici tovarăşi şi să fi atacat casa în timp ce noi eram în pădure?

Gallagher o luă la goană spre pădure şi noi îl urmarăm cu aceeaşi repeziciune. Într-un luminiş mic se afla o cruce mare, deasupra unei movile. Lăcaşul de veci al nefericitei Ellen Gallagher…

Zadarnic striga tatăl numele fiicei sale. Zadarnic cerceta prin toată casa. Tânăra fata dispăruse răpită de Koluşi, pe care Kuskwag i-o fi pus la cale.

Şi nu numai Kuskwag, ci asta trebuia să fie opera avocatului Eavens, în care bănuiam pe drept pe ticălosul Patrik Henderson.

Sărmanul Tim Gallagher era ca zdrobit, când îşi dădu bine seamă de grozăvie. Dar Marian izbuti să-l mângâie.

— Nu pot fi încă departe – zise prietenul meu – dacă pornim imediat în urmărirea lor, trebuie să-i găsim.

— Yukonul face un cot mare şi curge foarte aproape pe aici, gemu Gallagher. De sigur, că l-or fi ajuns şi or fi şters-o cu bărcile.

— Atunci, îi vom urmări şi-i vom prinde, răspunse prietenul meu. Nu te lăsa pradă; deznădejdii, domnule Gallagher, îţi făgăduiesc să fac totul ea să ţi-o redau pe fiica d-tale.

Cuvintele acestea îmbărbătară niţel pe nefericitul părinte Strânse mâna lui Marian, apoi începu sa adune lucrurile de trebuinţă pentru o pribegie mai lunga. Luă. Şi o provizie mare de gloanţe şi la sfârşit zise:

— Acum sunt gata, domnilor. Să vedem repede ce e cu Konja.

Dar acesta şi nepotul său Ugala dispăruseră. Tocmai când ne frământam mintea unde să fie. Îi văzurăm venind din pădure, Konja clătinându-se încă pe picioare. Ugala ne zise:

— I-am mai văzut pe duşmani. Au venit în trei bărci, pe care le-au stricat aici. Au pornit în sus.

Şi arata spre răsărit, în interiorul ţării.

Gallagher răsuflă uşurat.

— Atunci nu ne vor scăpa, zise el, îndârjit. Noi vom porni pe apă şi vom ajunge probabil înaintea lor. Haidem, domnilor.

Şuieră odată şi ca prin farmec se iviră cei trei urşi uriaşi. La început rămăsei cam mirat, dar apoi îmi dădui seama că fiarele ne-ar putea fi de mare ajutor – ceea ce ne lămuri chiar Gallagher:

— Ei o iubesc pe fiică-mea şi-i vor găsi cu siguranţă urma.

Pornirăm din nou la drum, tocmai după ce crezuserăm că ne-am atins ţinta.» Ne mai aşteptau multe şi primejdioase aventuri, pe care ţi le voi povesti cu alt prilej, dragă George, încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **STĂPÂNUL URŞILOR.**

Volumul următor va fi intitulat:

O TRAGEDIE LA FLUVIUL YUKON.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro